

Arrest

nr. 309 977 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 15 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 6 oktober 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 26 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U werd gehoord op het CGVS op 6 oktober 2023 van 14:04 tot 17:24 uur, bijgestaan door een tolk die Pashtou spreekt. Uw advocaat meester N. (...) P. (...), loco meester D. (...) D. (...), was aanwezig van 14:08 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, H. (...) G. (...) H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op (...) 2003, in het dorp (...), in het district Muhmand Dara, in de provincie Nangarhar. U heeft hier tot aan uw vertrek gewoond.

In het jaar 1397 werd er in uw dorp een volksopstand opgericht tegen de taliban. Uw vader besliste op dat moment om zich aan te sluiten. Uw vader werd, nadat de overheid checkpoints oprichtte, een commandant van de checkpoint Damantel. U bracht hem daar soms eten en propere kleren.

Een maand nadat uw vader commandant van de checkpoint werd, werd uw vader over een periode van drie maanden acht tot negen keer telefonisch bedreigd door de taliban. Ze wilden dat uw vader stopte met werken, maar uw vader weigerde. Ongeveer zes maanden na de laatste dreigtelefoon kwamen drie of vier talibanleden naar uw huis. Ze wilden binnenkomen en uw vader vermoorden, maar uw moeder merkte het op en verwittigde uw vader. Uw vader schoot op dat moment in de richting van de taliban en informeerde de patrouille van het incident. De taliban trok zich terug en de patrouille liep erachteraan.

Twee jaar later, en ongeveer tien dagen na de val van het land, verliet u Afghanistan samen met uw vader. Jullie raakten gescheiden van elkaar aan de grens met Turkije. Uw vader is momenteel in Iran en probeert door te reizen naar Europa.

Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer veertien maanden geduurd. U kwam aan in België op 15 september 2022 en u diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn de taliban nog een drietal keren langsgekomen om u en uw vader te zoeken. Eens ze doorhadden dat jullie er niet waren zijn ze niet meer langsgekomen.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën neer: uw taskara, uw vaders badge van de volksopstand, zeven foto's van uw vader tijdens zijn werk, documenten van uw neef die in België is en documenten van uw neef die in Oostenrijk is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader bedreigd en aangevallen werd door de taliban, en vervolgens gevlucht is.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Waar u aanhaalt dat uw vader werd bedreigd omwille van zijn werk voor de overheid moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat uw vader werd bedreigd. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 4). U verklaart dat uw vader, een maand nadat hij commandant van de checkpoint is geworden, over een periode van ongeveer drie maanden ongeveer acht à negen keer telefonisch werd bedreigd (NPO, p. 13). Zo verklaart u ook dat uw vader door gekende talibancommandanten werd opgebeld (ibid.). Gevraagd of het gebruikelijk was dat talibancommandanten persoonlijk mensen belden hiervoor zei u dat het niet normaal was, maar ze mensen dwongen om niet in de checkpoints te werken (ibid.). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niets vermeldde over de dreigtelefontjes zei u dat u dit wel had gezegd (NPO, p. 14). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ niet had verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde

tegenstrijdigheid op te heffen. Dat u nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verschillende verklaringen, simpelweg stelde wel te hebben verklaard dat uw vader dreigtelefoontjes had ontvangen, kan dan ook niet worden aanvaard.

Ook uw verklaringen over het incident bij u thuis overtuigen niet. Zo verklaart u op het CGVS dat de taliban zes maanden na de laatste dreigtelefoon bij u thuis langskomen en dat al deze incidenten hebben plaatsgevonden in het jaar 1397 (NPO, p. 14). Op de DVZ verklaarde u echter dat dit incident een aantal dagen voor de val van de overheid (d.d. 15.08.2021 of 24.05.1400) plaatsvond (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Dit is echter drie jaar later. Hiermee geconfronteerd zei u dat ze u op de DVZ niet vroegen wanneer het gebeurde en u daarom zei dat het juist voor de val gebeurde. Ook zei u dat als men u naar het jaartal zou gevraagd hebben, u dan wel het exacte jaartal gezegd zou hebben (NPO, p. 17). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U weet namelijk dat u nog twee jaar in Afghanistan hebt gewoond vooraleer u vertrok uit Afghanistan en dat u het land tien dagen na de val verliet (NPO, p. 11 en 15). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer het incident plaatsvond ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts weet u ook niet wie van de taliban naar uw huis zijn gekomen, met hoeveel ze waren en hoe lang het gevecht heeft geduurd (NPO, p. 15 en 17). Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Verder is het ook opmerkelijk dat ze uw vader met rust lieten na dit voorval. Gevraagd waarom ze uw vader zolang met rust lieten zei u dit niet te weten (NPO, p. 17). Dat de taliban initieel zoveel moeite doen om uw vader te doen stoppen met zijn werk voor de overheid, dat ze hen nadien nog opzoeken bij u thuis en hem vervolgens meer dan tweeënhalf jaar met rust laten, is echter niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met die organisatie.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. Zo woont uw familie nog steeds in hetzelfde dorp en verklaarde u aanvankelijk dat er niets meer was gebeurd sinds uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 6). Even later verklaart u echter dat de taliban verschillende keren naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek (NPO, p. 18). Hiermee geconfronteerd zei u dat u wel zei dat er iets was gebeurd (NPO, p. 19). Dat u, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring initieel te hebben afgelegd, kan dan ook niet worden aanvaard. Ook uw verklaringen over het langskomen van de taliban bij u thuis overtuigen niet. Zo denkt u dat de taliban drie keer zijn langsgekomen, maar weet u het niet zeker en weet u niet wie van de taliban zijn langsgekomen (NPO, p. 18). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na vertrek, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Wat de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan uw neef M. (...) N. (...) (CGVS: xxx) en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van uw neef in Oostenrijk betreft dient nog opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van begunstigen van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw taskara bevat identiteitsgegevens die hier niet betwist worden en toont geen vrees bij terugkeer aan.

Uw vaders badge van de volksopstand en zeven foto's van uw vader tijdens zijn werk tonen zoals hierboven reeds aangetoond geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan. U maakt de vervolging ten aanzien van uw vader en zijn huidige situatie immers niet aannemelijk.

De documenten van uw neef die in België is en documenten van uw neef die in Oostenrijk is tonen geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16

augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators,

state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 4 juni 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024.

Op 8 juni 2024 dient verzoeker op zijn beurt een aanvullende nota in, waarbij hij de volgende documenten voegt:

- beslissing van de CGVS inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn neef M. L. K.;
- foto's van verzoeker samen met zijn neef M. L. K. in een controlepost in Momandara.

Ter terechtzitting op 12 juni 2024 legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waarbij hij uitgebreid kritiek uit op het gebruik van verouderde landeninfo door de CGVS in verband met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en de socio-economische situatie waarvan volgens verzoeker de taliban de actor is. Hij gaat ook uitgebreid in op de gepercipieerde verwestering in Afghanistan. Hij citeert uit persartikels, landeninfo en verwijst naar een arrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat de CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoekers verklaringen omtrent de vervolging van zijn vader door de taliban zijn ongeloofwaardig. Verzoeker verklaart dat zijn vader door de taliban wordt geviséerd omwille van zijn werk voor de voormalige Afghaanse overheid. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoeker dat zijn vader over een periode van ongeveer drie maanden ongeveer acht à negen keer telefonisch werd bedreigd door taliban-commandanten. Verzoeker vermeldde dit echter niet tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Hiermee geconfronteerd, antwoordt verzoeker dat hij dit wel heeft gezegd tijdens het interview. Hiermee wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet geremedieerd;
- Verder verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban zes maanden na de laatste dreigetelefoon bij zijn huis zijn langsgesproken, waar er een schietincident plaatsvond. Dit deed zich volgens verzoeker voor in het jaar 1397. Dit komt niet overeen met verzoekers verklaringen tijdens het interview bij de DVZ, waar hij verklaarde dat dit incident zich een aantal dagen voor de val van de overheid voordeed, te weten in het jaar 1400 en dus drie jaar later. Verzoeker verklaart omtrent deze tegenstrijdigheid dat hem op de DVZ niet uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer dit incident gebeurde. Indien ze dit wel zouden hebben gedaan, dan had verzoeker weldegelijk het juiste jaartal vermeld. Deze uitleg is volgens de CGVS echter geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker kan verder niet zeggen welke talibanleden naar zijn huis kwamen, met hoeveel ze waren of hoe lang het gevecht heeft geduurd. Er kan

echter wel worden verwacht dat verzoeker meer gedetailleerde verklaringen aflegt omtrent dergelijke vervolgingsfeiten;

- De CGVS acht het opmerkelijk dat de taliban verzoekers vader na dit incident gedurende twee jaar met rust lieten. Verzoeker kan niet zeggen waarom dit zo was. Dit gegeven is niet aannemelijk en doet volgens de CGVS afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de taliban;

- De CGVS bemerkt dat het enkele feit dat verzoekers vader lid zou zijn geweest van het ANSF, op zich onvoldoende is om een nood aan bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Familieleden van personen die tot de ANSF behoorden kunnen in bepaalde gevallen inderdaad zelf te maken krijgen met vervolging door de taliban. Verzoeker haalt echter geen concrete zaken aan waaruit dit blijkt;

- Verzoekers familie woont nog steeds in hetzelfde dorp en verzoeker verklaarde in eerste instantie dat er zich geen incidenten meer hebben voorgedaan sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS komt verzoeker hierop terug en stelt hij dat de taliban wel nog verschillende keren bij zijn huis zijn geweest na zijn vertrek. Het feit dat verzoeker op dit punt tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Daarnaast stelt de CGVS vast dat verzoeker niet zeker weet hoeveel keer de taliban zijn langs gekomen, noch welke talibanleden dit precies waren. De CGVS bemerkt dat verzoeker geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na zijn vertrek uit Afghanistan;

- Het feit dat aan verzoekers neef in België het vluchtelingenstatuut werd toegekend en dat een andere neef in Oostenrijk de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, betekent volgens de CGVS op zich nog niet dat verzoeker ook automatisch recht heeft op een internationale beschermingsstatus. Verzoeker brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat er omwille van zijn familieband met deze personen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde zou bestaan.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de eerste plaats bekritiseert verzoeker het motief dat hij de dreigtelefoons van de taliban niet zou hebben vermeld tijdens het interview bij DVZ. Hij volhardt dat hij de dreigtelefoons aan zijn vader weldegelijk heeft vermeld. Verzoeker meent dat er mogelijks sprake is van verwarring of een communicatiestoornis tijdens het DVZ interview. Verder onderzoek moet volgens hem worden gevoerd waarom deze informatie niet tijdens het interview werd vastgelegd.

Een lezing van de desbetreffende stukken in het administratief dossier leert echter dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van de vragenlijst van het interview bij DVZ. Verzoeker werd gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker antwoordt hierop het volgende: *“Mijn vader is lid van de volksopstand, en sedert de machtsovername door taliban kon hij niet blijven in Afghanistan. Omdat ik de oudste zoon ben, moest ik ook mee vertrekken. Anders zou ik in zijn plaats opgepakt worden. Tijdens de laatste dagen voor de machtsovername is de taliban (4 à 5 leden) naar ons huis gekomen. De taliban probeerde binnen te breken. Mijn moeder verwittigde mijn vader die lag te slapen. Toen, op een bepaald moment, is mijn vader begonnen met naar hen te schieten met aak AK47. Dan is de taliban beginnen terugschieten. Toen kwam de volksopstand eraan, en de taliban is weggevlucht. Toen de machtsovername plaatsvond, vroeg de taliban aan de volksopstand om zich bij hen (= taliban) aan te sluiten. Zo niet, dan zouden zij de leden van volksopstand vermoorden. Mijn vader en ik zijn 10 dagen na de machtsovername vertrokken”*. Hieruit blijkt aldus dat verzoeker uit eigen beweging wel het schietincident dat zich bij zijn thuis heeft afgespeeld, aanhaalde, doch geen enkele melding heeft gemaakt van de acht à negen dreigtelefoons die zijn vader voorheen van de taliban zou hebben ontvangen. Uit de vragenlijst blijkt dat na afloop van het interview het opgestelde verslag in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen. Verzoeker heeft de vragenlijst eveneens ondertekend. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd verzoeker opnieuw gevraagd of het interview bij DVZ goed is verlopen en of hij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker beantwoordt dit steeds in de positieve zin (CGVS, p. 3-4). Er wordt verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of zijn verklaringen hem op het einde van het interview bij DVZ opnieuw zijn voorgelezen en of alles overeen kwam met wat hij toen heeft verklaard. Verzoeker bevestigt dit (CGVS, p. 4).

Aldus kan hij geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij weldegelijk melding zou hebben gemaakt van de dreigtelefoons tijdens zijn interview bij DVZ en dat zou moeten worden onderzocht waarom dit niet als dusdanig is neergeschreven in de notities van het interview. Dat er 'mogelijks' sprake is van verwarring of een communicatiestoornis, is weinig ernstig. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk beaamd dat hetgeen in het verslag is neergeschreven, effectief overeenkomt met hetgeen hij tijdens het interview heeft verklaard. Verzoeker kan hier niet zonder meer op terugkomen met een dergelijk ongefundeerde kritiek in zijn verzoekschrift, nu blijkt dat er ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen het asielrelaas dat hij heeft verteld tijdens het interview bij DVZ en zijn vooropgestelde vluchtmotieven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de CGVS dit element in rekening brengt om verzoeker de internationale beschermingsstatus te weigeren.

Vervolgens richt verzoeker zich tot het motief dat er een tegenstrijdigheid wordt vastgesteld met betrekking tot de periode waarin de voorgehouden vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan. Verzoeker verklaart immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er zich een schietincident heeft voorgedaan bij zijn thuis in het jaar 1397, terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat dit incident zich heeft voorgedaan net voor de machtsvername in het jaar 1400. Verzoeker brengt hiertegen in dat er verwarring was over de timing van dit incident. Hij volhardt dat er bij de DVZ niet specifiek werd gevraagd naar het jaartal, waardoor hij slechts algemene informatie heeft verstrekt over de periode voor de val van de overheid.

Te dezen kan dienstig worden verwezen naar de bovenvermelde passage uit het interview bij DVZ. Daaruit blijkt dat verzoeker werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die ertoe hebben geleid dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. Er blijkt niet dat verzoeker expliciet werd gevraagd naar het jaartal waarin het schietincident zich zou hebben voorgedaan, doch uit verzoekers antwoord kon reeds zeer concreet worden afgeleid wanneer het incident zich heeft voorgedaan. Het is dan ook niet erg merkwaardig dat er niet verder naar het exacte jaartal werd gevraagd. Verzoeker verklaart immers uit eigen beweging dat de taliban "*de laatste dagen voor de machtsvername*" naar zijn huis is gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom de interviewer naderhand nog meer vragen diende te stellen aangaande het exacte jaartal waarin dit incident zich heeft voorgedaan, nu het antwoord van verzoeker op zich reeds voldoende concreet was. Daarnaast zet verzoeker niet uiteen hoe het komt dat hij tijdens het interview bij DVZ uit eigen beweging verklaarde dat het incident zich amper enkele dagen voor de machtsvername – te weten in het jaar 1400 – heeft voorgedaan, terwijl hij later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat dit incident zich drie jaar eerder heeft voorgedaan. Zelfs indien verzoeker tijdens het interview bij DVZ nog uitdrukkelijk zou zijn bevraagd over het exacte jaartal, moet alsnog worden vastgesteld dat de aangehaalde tijdstippen tegenstrijdig zijn. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en in overeenstemming met de inhoud van de documenten die hij voorlegt, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De Raad treedt de CGVS bij waar hij oordeelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot een vuurgevecht tussen zijn familie en de taliban de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnt.

Voorts wijst verzoeker erop dat het schietincident een traumatische ervaring was, waardoor hij moeite heeft met het exact vaststellen van de timing ervan. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing waarbij hij zich tracht te verschuilen achter zijn trauma, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen. Zo heeft verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ, noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding gemaakt van enig trauma. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker op geen enkel moment gewag van geheugen- of concentratieproblemen en niets wijst erop dat de psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek. Voorts merkt de Raad nog op dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat van verzoeker geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. De kritiek van verzoeker dat het om een erg traumatische gebeurtenis gaat, verschoont dan ook niet dat verzoeker niet in staat was te vertellen hoeveel talibanleden deelnamen aan het schietincident of hoe lang dit incident heeft geduurd. Het gegeven dat verzoeker geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent dit schietincident, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker in eerste instantie verklaarde dat er zich na zijn vertrek uit Afghanistan geen incidenten met de taliban meer hebben voorgedaan, waarna hij hierop terugkomt en stelt dat de taliban nog verschillende keren bij zijn huis zijn

langsgekomen. Ook deze tegenstrijdigheid is volgens verzoeker te wijten aan de stress en psychologische impact van de gebeurtenissen. Hierin kan verzoeker evenmin worden gevolgd.

Waar verzoeker nog bekritiseert dat hij wordt afgerekend op het feit dat hij na de vervolgingsfeiten door de taliban nog gedurende twee jaar in Afghanistan is blijven wonen, berust zijn betoog op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Op de DVZ verklaarde u echter dat dit incident een aantal dagen voor de val van de overheid (d.d. 15.08.2021 of 24.05.1400) plaatsvond (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Dit is echter drie jaar later. Hiermee geconfronteerd zei u dat ze u op de DVZ niet vroegen wanneer het gebeurde en u daarom zei dat het juist voor de val gebeurde. Ook zei u dat als men u naar het jaartal zou gevraagd hebben, u dan wel het exacte jaartal gezegd zou hebben (NPO, p. 17). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U weet namelijk dat u nog twee jaar in Afghanistan hebt gewoond vooraleer u vertrok uit Afghanistan en dat u het land tien dagen na de val verliet (NPO, p. 11 en 15)”*. De omstandigheid dat verzoeker nadien nog twee jaar in Afghanistan is blijven wonen, wordt door de CGVS enkel aangestipt om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker omtrent het tijdstip van het schietincident tegenstrijdig zijn. Dit element op zich wordt door de CGVS niet gebruikt om aan verzoeker de toekenning van een internationale beschermingsstatus te weigeren.

Voorts is verzoeker van oordeel dat het hem niet mag worden tegengeworpen dat de taliban zijn vader verder twee jaar met rust hebben gelaten. Het is niet zijn verantwoordelijkheid om het gedrag van de taliban te verklaren. Volgens verzoeker zijn er verschillende redenen mogelijk waarom de taliban zijn vader twee jaar met rust hebben gelaten. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een geheel van motieven is op basis waarvan de CGVS oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling of subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Het motief dat verzoeker te dezen bekritiseert, moet dan ook worden gezien als onderdeel van het geheel van motieven waaruit de bestreden beslissing bestaat. Zelfs indien verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog – wat *in casu* niet het geval is, nu de Raad het samen met de CGVS inderdaad opmerkelijk acht dat de taliban verzoekers vader, na hem intensief te hebben vervolgd, zonder meer twee jaar met rust zouden hebben gelaten – leidt dit nog niet automatisch tot een andersluidend oordeel dan hetgeen in de bestreden beslissing wordt geveld. Dit neemt immers niet weg dat de bestreden beslissing nog andere pertinente motieven bevat, die niet door verzoeker worden weerlegd.

Verzoeker verwijst voorts naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staft. De Raad benadrukt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van dit interview op enigerlei wijze parten zouden spelen. Ook op het einde van het interview, op de vraag of hij nog iets wenst toe te voegen, verneemt verzoeker geen mentale gezondheidsproblemen. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerd heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand. Ook ter terechtzitting maakt verzoeker geen melding van mentale gezondheidsproblemen.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij is verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2022 heeft verlaten en in België aankwam op 15 september 2022. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsvername door de taliban, als *“afvallige”*, *“niet-gelovige”* of *“geen goede moslim”* te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar *“Westerse muziek”* luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan, februari 2022, EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020 en OSAR van 21 maart 2021 waaruit blijkt dat *“Europeanisatie of verwestering”* in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” van mei 2024 wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder van 3 juni 2024 doet niet anders besluiten.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verweerder op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verweerder, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf, toont verzoeker niet aan dat hij hier dermate geïntegreerd is en op een westerse manier denkt dat het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken. Verder maakt hij hiermee evenmin aannemelijk dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen of dat hij uiterlijke kenmerken zou hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verder stelt de Raad vast dat is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als negentienjarige man reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 6). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 12 juni 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota van 8 juni 2024 nog een bewijs bij dat zijn collega M. L. in België internationale bescherming heeft gekregen, alsook enkele foto's waarop verzoeker samen met deze collega afgebeeld staat met wapens in een controlepost. Tijdens de terechtzitting verklaart verzoeker dat M. L. niet zijn collega maar wel zijn neef is. In de aanvullende nota wordt echter niet verder uiteengezet wat verzoeker met de foto's precies wil aantonen of bewijzen. Evenmin legt verzoeker uit waarom hij slechts voor het eerst in zijn aanvullende nota van 8 juni 2024 melding maakt van het feit dat nog een andere neef – waarvan overigens geen bewijs van verwantschap voorligt – in België internationale bescherming heeft verkregen, of dat hij samen met deze neef zelf werkzaam was in een controlepost. Verzoeker, waarvan kan worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, geeft niet aan waarom hij niet in staat zou zijn geweest deze informatie kenbaar te maken aan het CGVS tijdens zijn asielpprocedure en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er met deze foto's niet in het oordeel van de CGVS in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting heeft neergelegd een gebrek aan actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 3 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 12 juni 2024 dat verweerder gebruik heeft gemaakt van volgende verouderde rapporten: *EUAA Afghanistan-COI focus*, december 2023, *UNAMA*, december 2023 en *CEDOCA COI Focus Afghanistan, Migratie Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023 en betoogt dat de analyse van de situatie in Afghanistan niet langer actueel is. In weerwil van verzoekers betoog heeft verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 ondermeer volgende rapporten toegevoegd aan het dossier: *EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024*; *UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023*; *EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024*. Deze rapporten worden bovendien in de aanvullende nota van het CGVS uitgebreid geanalyseerd en besproken. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 14 november 2023 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679).

Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 3 juni 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer

daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 3 juni 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de CGVS. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN